

Forslag til loy om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed.

[Af Flemming Jensen (KF) m. fl.]

(Lovforslag nr. L 46. Fremsat 28/11 79).

Sammen med denne sag foretoges den næste på dagsordenen opførte sag, nemlig:

3) Første behandling af:

Forslag til lov om radio- og fjernsynsvirksomhed.

[Af Steffensen (KrF) m. fl.]

(Lovforslag nr. L 97. Fremsat 16/1 80).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Det konservative folkeparti har på ny fremsat forslag til ændring af radioloven, som bryder Danmarks Radios monopol og åbner mulighed for et reklamefinansieret TV 2.

Efter forslaget får Danmarks Radio en ret, men ingen eneret, til at sende lyd- og billedprogrammer til almenheden. Samtidig skal ministeren for offentlige arbejder kunne meddele personer, selskaber, foreninger eller andre bevilling til at udsende radio- og fjernsynsprogrammer fra Danmark. Af bemærkningerne fremgår det, at der i alle tilfælde skal stilles krav til koncessionshaverne om alsidighed, adskillelse af reklamestof fra andet stof og nøje definerede ansvarsforhold. På den måde mener forslagsstillerne at man ved at tillade konkurrence i æteren fremmer alsidighed, kvalitet og fri debat.

Lad mig til at begynde med sige, at jeg med interesse har fulgt de sidste måneders debat i TV, dagspressen og andre steder om indførelse af et TV 2. Ifølge en nylig foretaget undersøgelse skulle der være en overvejende stemning i befolkningen for endnu en fjernsynskanal, gerne finansieret ved hjælp af reklamer. Det kunne tages som et tegn på, at der kan ventes en ændret holdning her i folketinget, hvor der hidtil har været flertal imod reklame-TV.

Spørgsmål kan stilles på mange måder, og jeg har mine tvivl om, at den positive stemning for reklame-TV ville holde, hvis forud-

sætningerne for indførelse af et reklamefinansieret TV 2 var lagt klart frem.

Først og fremmest er det en misforståelse at tro, at et kommercielt TV 2 er gratis for den danske befolkning. Reklamer skaffer ikke pengene til et TV 2 fra udlandet. De skal betales af befolkningen, om end det foregår ved øget forbrug af de varer, der betales reklamepenge for. Erfaringerne fra andre lande viser, at reklamemidlerne til TV for en del overføres fra pressens annonceindtægter, og det behøver procentvis ikke at være store tal, det drejer sig om, før virkningen kan blive mærkbar for pressens indtjening.

En anden misforståelse er den, at man kan drive et TV 2 for reklamemidler alene. Man sammenligner os altid med andre lande: man har det i USA, man har det i England, man har det i Vesttyskland, men sjældent sammenligner man os med de lande, vi virkelig kan sammenligne os med, f. eks. Finland. Det lader sig gøre at have reklamefinansiering i lande med et meget stort befolkningsgrundlag, men et dansk TV 2 kan næppe regne med, at mere end cirka en fjerdedel af omkostningerne bliver dækket ved reklameindtægter. For pressen vil det derfor ikke være nogen løsning at gå ind i TV-virksomhed, således som det også nævnes i bemærkningerne til det konservative forslag.

Af tilhængerne af et kommercielt TV 2 fremføres det som sandheder, der ikke kræver nærmere dokumentation, at konkurrencen fremmer alsidighed og kvalitet og den frie debat. Det kan man mene om, hvad man vil, fordi sammenlignende bedømmelser mellem lande med og uden reklame-TV er meget vanskelige at foretage. Det eksempel, man oftest hører, er, at det britiske BBCs programkvalitet er blevet væsentlig bedre i de sidste tyve års konkurrence med det kommercielle ITV. Det mener også medarbejdere ved BBC. Jeg vil ikke bestride det, blot nævne, at man jo også må sige, at det danske fjernsyns kvalitet er forbedret betydeligt i de seneste år.

Jeg har været stillet over for det argument, at der alligevel i løbet af få år, som det allerede er tilfældet i de sydlige landsdele, vil blive sendt reklame-TV ind over landet, uden at vi kan forhindre det. Når udviklingen er uafvendelig, hvorfor så være bange for reklamer i TV?